

Aslan Prens

Zaman zaman içinde, kalbur saman içinde, cinler cirit oynarken eski hamam içinde... Bir zamanlar, çok zengin bir tüccarın üç kız çocuğu varmış. Tüccar bir gün seyahate çıkmaya hazırlanırken kızlarına:

–“Gittiğim yerlerden size ne getireyim, ne istersiniz?” diye sormuş.

Büyük kızını inci bir kolye; ortanca kızını altın bir yüzük istemiş. Küçük kızını ise sadece bir gül istemiş. Bunun üzerine babası küçük kızına:

–“Yavrucuğum, şu kış mevsiminin ortasında gül bulmam çok zor. Ama senin için elimden geleni yapacağım, merak etme.” diyerek yola çıkmış.

Adamcağız gittiği her yerde küçük kızını için gül aramış. Gördüğü bütün bağlara, bahçelere girip bakmış. Bahçıvanlarla, bahçelerin sahipleriyle konuşmuş. Herkese soruyormuş.

Onlar da:

– Bu kış kıyamette gül mü olur? diyerek tüccarla dalga geçiyorlarmış. Tüccar küçük kızının dileğini yerine getirememenin hüznüyle eve dönerken karşısına bir saray çıkmış. Sarayın kocaman bir bahçesi varmış. Bahçenin bir yanı yaz, bir yanı kışmış. Bir yanı karla, bir yanı renk renk güllerle kaplıymış. Tüccar, hemen bahçeye girmiş. Kızını için bir gül koparmış. Tam bahçeden çıkacağı anda karşısına bir dev bir aslan çıkıvermiş.

–“Benim olduğum bahçeye kimse izinsiz giremez ve bir şey alamaz. Çiçeklerimden koparanın vay haline!” diye kükremiş.

Tüccar:

–“Ey ormanların kralı aslan kardeş! Canımı almaman için ne dilersen yaparım. Yeter ki şu gülü küçük kızıma götürmeme izin ver.” diye yakarmış.

Aslan:

–“Evine döndüğünde karşına ilk çıkan şeyi bana vereceksin. Ancak o zaman gitmene izin veririm.” demiş. Gülü bir an önce kızına götürmek isteyen tüccar, hiç tereddüt etmeden:

– Peki, kabul ediyorum, siz nasıl isterseniz öyle olsun. Eve gidince karşıma ilk çıkan şeyi size vereceğim.” demiş. Güllü alıp yoluna devam etmiş. Tüccar eve yaklaşınca, babasının geldiğini gören küçük kız koşarak bahçeye çıkmış. Tüccarı ilk karşılayan o olmuş. Babasına sarılıp, öpmüş. Çok özlediği için hasret gidermiş. Adamcağız ise başlamış sızlanmaya:

– Neden ağlıyorsun, babacığım? demiş.

Babası olanları anlatmış. “Şimdi aslana verdiğim sözü nasıl tutarım?” demiş.

Küçük kız:

–“Verdiğin sözü tutmalısın, babacığım. Ben yarın aslana giderim. Yalvarır yakarırım. Bana bir zarar vermemesini isterim.” demiş. Küçük kız sabah erkenden yola çıkmış. Aslanın yaşadığı saraya varmış. Aman Allah’ım o da ne! Aslan, aslında bir kahin tarafından aslana dönüştürülen bir prensmiş. Gün doğunca aslan oluyor, gün batınca tekrar prene dönüşüyormuş.

Aslan Prens, tüccarın güzel kızını çok beğenmiş, ilk görüşte aşık olmuş. Aynı şekilde küçük kız da prene aşık olmuş. Ve küçük kız ile prens evlenmişler. Prensimiz gündüzleri aslan olarak dolaşüyor, akşam olunca da yakışıklı prene dönüşüyormuş. Böylece günler, aylar, saatler geçmiş. Mutluluk ve huzur içinde yaşıyorlarmış. Kız bir gün, ablasının düğününe çağırılmış. Aslan Prens’e:

–“Beraber ablamın düğününe gidelim.” demiş.

–“Sen yalnız başına git. Biliyorsun ışık benim için tehlikeli arz ediyor. Üzerime küçücük bir ışık gelse bu defa da bir kumruya dönüşürüm. Yedi sene bütün dünyayı dolaşmak zorunda kalırım.” demiş Aslan Prens. Ancak karısı öyle ısrar etmiş ki sonunda Aslan Prens gitmeye razı olmuş. Kız, babasının evine varınca kocasını karanlık bir odaya kapatmış. Ancak kapının altından sızan incecik ışığı fark edememiş. Tam o anda da kocası Aslan Prens, sarı bir kumruya dönüşmüş.

-Yedi sene böyle kalacağım, dünyayı dolaşacağım. Nereye gitsem sana sarı bir tüy bırakacağım. Böylece beni takip eder, nerede olduğumu anlarsın.” diyerek uçup gitmiş. Peşinden karısı da yollara düşmüş. Kocasının bıraktığı sarı tüylerin arkasından yedi sene dünyayı dolaşmış. Eşinin peşinden bir saniye bile ayrılmamış. Fakat günün birinde kocasının bıraktığı tüyü bulamamış. Tüm aramalarına taramalarına rağmen kumruyu bir türlü bulamıyormuş. Sonunda gökteki parlak mı parlak güneşe sormak aklına gelmiş:

–“Sevgili güneş sen her yere ışık saçıyorsun, aydınlatıyorsun. Söyle bana buralardan geçen sarı bir kumru gördün mü?” diye sormuş.

Güneş:

-Görmedim güzel kız. Sana bu konuda ancak minicik bir yardımım dokunabilir. Sana bir bohça vereyim. Başın sıkıştığında, çaresiz kaldığında açarsın. Haydi, uğurlar olsun.” demiş. Kız, güneşin verdiği bohçayı almış. Tekrar yollara düşmüş. Gece olunca aya:

–“Karanlıkları aydınlatansın ey görkemli ay! Benim sevdiğimi gördün mü?” diye sormuş.

Ay:

–“Görmedim. Ama dostum Karayel sana yardım edebilir.” demiş. Ve kıza bir yumurta vermiş. Bunun üzerine kız direkt ayın arkadaşı Karayel’e gitmiş:

–“Her yerden esip geçersin. Söyle bana sarı bir kumru gördün mü?” diye sormuş.

Karayel:

–“Evet, gördüm. Kızıldeniz’e gitti. Bir kumru olarak yedi sene dolaştığı için zamanı doldu. Tekrardan aslana dönüştü. Orada bir canavarla dövüşüyor.” demiş. Sonra devam etmiş:

–“Dövüştüğü canavar aslında kahindir. Şimdi beni can kulağıyla dinle. Kızıldeniz’in sağ kıyısında demir çubuklar vardır. On birinci çubuğu alıp canavara dokundurduğun anda her şey eski haline dönüşür. Kocan aslan olmaktan kurtulur. Canavar da büyücü kadın olur. Ne var ki sihir bozulur bozulmaz zaman kaybetmeden kocanı oradan uzaklaştır. Yoksa kahin kadın senden önce davranıp kocanı götürür.” demiş.

Kız, Karayel’in dediklerini aynen yapmış. Kocasını kurtarmış. Ama Karayel’in son söylediklerini unutmuş ne yazık ki. Kocasını oradan hemen uzaklaştırmamış. Ve kahin kadın, prensi kolundan tuttuğu gibi çekip götürmüş.

Kız, kocasını bulmak için yeniden yollara düşmüş. Karşısına bir saray çıkmış. Sarayda düğün hazırlıkları varmış. Ama üzerindeki kıyafetleri düğüne giremeyecek kadar kötüyümüş. Aklına güneşin ona başı sıkıştığında kullanması için verdiği bohça gelmiş. Güneşin verdiği bohçayı açmış, içinden çok güzel, pırıl pırıl bir elbise çıkmış. Hemen elbiseyi giyip saraya girmiş. O kadar güzel olmuş ki bir kez bakan dönüp bir daha bakıyormuş. Herkes ona adeta hayran olmuş. Kahin kadın, kızını karşısında görünce:

–“Senin burada ne işin var? Kocan artık seni sevmiyor. Benimle evlenecek. Üstündeki o elbiseyi hemen bana ver ve sarayımdan uzaklaş. Yoksa kocanı tekrardan kumruya dönüştürürüm.” demiş.

Kız kahinin söylediklerini istemeye istemeye yapmış. Saraydan çıkıp, bir ağacın altına oturmuş. Uzun uzun ağlamış. Birden aklına ayın verdiği yumurta gelmiş. Hemen yumurtayı kırmış. İçinden altın bir tavuk ve civcivleri çıkmış. Kız bunları alıp yeniden kahinin sarayına gitmiş. Kahin kadın altın tavuk ve civcivleri görünce:

–“Bu güzel mi güzel altın tavuğu ve civcivleri bana satar mısın?” diye sormuş.

–“Bu gece prensin odasına girmeme ve onunla konuşmama müsaade edersen, onları sana veririm.” demiş kız da.

Kahin kadın, kızın bu söylediklerini kabul etmiş. Çünkü kahin kadın altın tavuk ve civcivlerine sahip olmaktan başka bir şey düşünemiyormuş. “Servetime servet katarım, iyice zenginleşirim. Bu kız, kocasıyla ne konuşursa konuşsun.” diye düşünüyormuş.

Gece olup zifiri karanlık basınca kız, kocasının kaldığı odaya girmiş. Prens karşısında çok sevdiği karısını görünce çok sevinmiş. Kız, bütün olanı biteni kocasına anlatmış.

–“Kahin kararını değiştirmeden hemen buradan kaçalım.” demiş.

İkisi birlikte kendi saraylarına doğru yola çıkmışlar. Nihayet saraylarına varmışlar. Ve hayatlarının sonuna kadar birbirlerinden ayrılmamışlar. Mutlu mesut yaşamışlar.

Kaynak: <https://www.masal.org/kategori/cocuk-masallari>